अर्थयुक्त्या प्रवर्त्स्यन्ति मित्रसम्बन्धिबान्धवाः। अभावः सर्व्वभूतानां युगान्ते सम्भविष्यति।
दिशः प्रज्वलिताः सर्व्वा नक्षत्राण्यप्रभाणि च। ज्योतींषि प्रतिकूलानि वाताः पर्य्याकुलास्तथा। १९०८५
उल्कापाताश्च बहवो महाभयनिदर्शकाः। षड्भिरन्यैश्च सहितो भास्करः प्रतपिष्यति।
तुमुलाश्चापि निर्ह्रादा दिग्दाहश्चापि सर्व्वशः। कबन्धान्तर्हितो भानुरुदयास्तमने तदा।
अकालवर्षी भगवान् भविष्यति सहस्रदृक्। शस्यानि च न रोक्ष्यन्ति युगान्ते पर्य्युपस्थिते।
अभीक्ष्णं क्रूरवादिन्यः परुषा रुदितप्रियाः। भर्त्तॄणां वचने चैव न स्थास्यन्ति तदा स्त्रियः।
पुत्राश्च मातापितरौ हनिष्यन्ति युगक्षये। स्रदयिष्यन्ति च पतीन् स्त्रियः पुत्रानपाश्रिताः। १९०९०
अपर्व्वणि महाराज सूर्य्यं राहुरुपैष्यति। युगान्ते हुतभुक्चापि सर्व्वतः प्रज्वलिष्यति।
पानीयं भोजनञ्चापि याचमानास्तदाऽध्वगाः। न लप्स्यन्ते निवासञ्च निरस्ताः पथि शेरते।
निर्घातवायसा नागाः शकुनाः सृगद्विजाः। रूक्षा वाचो विमोक्ष्यन्ति युगान्ते पर्य्युपस्थिते।
मित्रं सम्बन्धिनश्चापि सन्त्यक्ष्यन्ति नरास्तदा। जनं परिजनञ्चापि युगान्ते पर्य्युपस्थिते।
अथ देशान् दिशश्चापि पत्तनानि पुराणि च। क्रमशः संश्रयिष्यन्ति युगान्ते पर्य्युपस्थिते। १९०९५
हा तात हा सुतेत्येवं तदा वाचः सुदारुणाः। विक्रोशमानश्चान्योऽन्यं जनो गां पर्य्यटिष्यति।
ततस्तुमुलसङ्घाते वर्त्तमाने युगक्षये। द्विजातिपूर्व्वको लोकः क्रमेण प्रभविष्यति।
ततः कालान्तरेऽन्यस्मिन् पुनर्लोकविवृद्धये। भविष्यति पुनर्दैवमनुकूलं यदृच्छया।
यदा सूर्य्यश्च चन्द्रश्च तथा तिष्यबृहस्पती। एकराशौ समेष्यन्ति प्रवर्त्स्यति तदा कृतं।
कालवर्षी च पर्ज्जन्यो नक्षत्राणि शुभानि च। प्रदक्षिणा ग्रहाश्चापि भविष्यन्त्यनुलोमगाः। १९१००
क्षेमं सुभिक्षमारोग्यं भविष्यति निरामयं। कल्की विष्णुयशा नाम द्विजः कालप्रचोदितः।
उत्पत्स्यते महावीर्य्यो महाबुद्धिपराक्रमः। सम्भूतः सम्भलग्रामे ब्राह्मणावसथे शुभे।
मनसा तस्य सर्व्वाणि वाहनान्यायुधानि च। उपस्थास्यन्ति योधाश्च शस्त्राणि कवचानि च।
स धर्म्मविजयी राजा चक्रवर्त्ती भविष्यति। स चेमं सङ्कुलं लोकं प्रसादमुपनेष्यति।
उत्थितो ब्राह्मणो दीप्तः क्षयान्तकृदुदारधीः। संक्षेपको हि सर्व्वस्य युगस्य परिवर्त्तकः। १९१०५
स सर्व्वत्र गतान् क्षुद्रान् ब्राह्मणैः परिवारितः। उत्सादयिष्यति तदा सर्व्वम्लेच्छगणान् द्विजः।

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि कलियुगकृत्यकथने नवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १९० ॥

॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ ततश्चौरक्षयं कृत्वा द्विजेभ्यः पृथिवीमिमां। वाजिमेधे महायज्ञे विधिवत् कल्पयिष्यति।
स्थापयित्वा च मर्य्यादाः स्वयम्भूविहिताः शुभाः। वनं पुण्ययशःकर्म्मा रमणीयं प्रवेक्ष्यति।
तच्छीलमनुवर्त्स्यन्ति मनुष्या लोकवासिनः। विप्रैश्चौरक्षयश्चैव कृते क्षेमं भविष्यति।
कृष्णाजिनानि शक्तीश्च त्रिशूलान्यायुधानि च। स्थापयन् द्विजशार्दूलो देशेषु विजितेषु च। १९११०
संस्तूयमानो विप्रेन्द्रैर्भानयानो द्विजोत्तमान्। कल्किश्चरिष्यति महीं सदा दस्युवधे रतः।
हा मातस्तात पुत्रेति तास्ता वाचः सुदारुणाः। विक्रोशमानान् सुभृशं दस्यून्नेष्यति संक्षयं।